

Cím nélkül

Február 23-án éjjel, kettő előtt nem sokkal fordultok a faluba vezető főútra. Viszonylag lassan közeledtek a sötétben, de ez nem jelenti, hogy bármit is halogatnátok. A rossz út az, ami feltartóztat, a kőkeményre fagyott földgörgyök, amik miatt a sofőr óvatosan vezet, illetve az út menti bozót, amiből bármikor elétek vetheti magát egy őz vagy egyéb nagytestű állat. Végül mégis föltűnik a faluszéli ház, a sárga falak hirtelen öltenek testet a sötétben, mintha kifejezetten a ti kedvetekért válnának anyaggá ott, ahol nem sokkal azelőtt még csak az éjszaka, meg valami tétova, távolról jövő kutyaugatás hullámszórt.

Igazság szerint így gondolsz a ház lakóira is, akiket a terepszemlén láttál ugyan már egyszer, de ahogy elhajtottatok, számodra a semmibe dermedtek: a fiatal férfira, aki az udvaron tett-vett, és, neked úgy tűnt, ügyet sem vetett rátok, a kislányra, aki egy pillanatra előbújt a házból, csak, hogy a férfi – talán a hideg miatt – rögtön visszatessékelye; az idősebb, megtermett asszonyra és az őt bukdácsolva, le-lemaradva követő kislányra, aki – ezt a testtartásából és a mozdulataiból sejtetted – valamit éppen magyarázott. Ahogy az autó szintjére érkeztek, a gyermek a férfihoz szaladt, a kabátjába ölelt, majd mindhárman felszívódtak a házban. Leginkább a hátukra emlékszel belőlük, ezt vette körül, bár még nappal volt, a villanyoltáskor leszálló, szigorú, makacs sötét.

Most éjjel is csak ennyit tudsz magad előtt látni, három hátat, amit a házba képzelsz, megkövülten állva az űrben, bár tudod, hogy ez most, így nem lehet igaz: a ház lakói biztosan nem állnak, mintha azóta is rátok várnának, hanem fekszenek és mit sem sejtve alusznak, mert egyelőre azt sem tudják, hogy a világon vagytok.

Ahogy te sem tudod, bár nincs is gyakorlati jelentősége, hogy vacsora után Robi, mint mindig, bevackolta magát a testvére mellé az ágyba, fejére

húzta a paplant, amíg bemelegszik, aztán maga elé képzelte a szobát, ahol édesanya tesz-vesz és motoz. A paplan fölött világos van, a paplan alatt szinte fekete a sötét, ez a különbség pedig lehetővé teszi, hogy Robi kuckóban érezze magát. Néha arra szokott gondolni, hogy hatalmas zseb mélyére rejtették, onnan kell reggel előbújni, a féltalom bizonytalan ringását is ezzel magyarázza, vagy pontosabban azzal, hogy a zseb viselője éppen útra kelt. Máskor, mint ma is, arra gondol, hogy édesanya mozdulatai nyomot hagynak a paplanon túli fényben. A szoba ettől térképpé válik, rajta a cakkos útvonallal, Robi pedig bármikor rá tudna mutatni a másoknak érthetetlen mintára és azt mondani, itt az ablakhoz ment, hogy behúzza a függönyt, itt a paplant rendezte el rajtam, itt a lámpa mellé ült varrni.

Vacsora után könnyű boldognak lenni, és Robi az is lenne, csak hogy ma este büntetésből zárta ki magát a lakás világosából, fenyítésképp egy eltört ceruzáért, amiről még nem szólt senkinek, a szüleinek sem, megkockáztatva, hogy hallgatását, ha kiderül a baleset, gyávaságnak veszik. A dolog persze szóra sem érdemes, annyi történt, hogy rajzolni kellett a beszoktatóban, papírt kaptak és írószert, aminek, mint mindenki, ő is megörült, de később, mikor rájött, hogy nincs egyetlen jó témája sem, megijedt és elszorult a torka, ezután pedig megjelent az asztalon a kettőbe tört szép, piros ceruza.

Robi mostanában nyugós. Mióta óvodához szoktatják, minden elalvás előtt végiggondolja a következő napot és keres benne valamit, amit jó lesz várni, amitől hamarabb eltelik az idő. Magas-magas lépcsőnek képzeletben a beszoktatót, lépcsőfokként sorjázó hétköznapokkal, ezeket kell megmászni, egészen a lépcső tetejéig, a komoly óvodáig, benne a rémisztő nagyfiúsággal. Nyilván tudja, hogy szégyen, magának mégis bevallotta, hogy szívesebben lenne ehelyett édesapával, vagy maradna itthon, a testvéreivel.

Emiatt gondol esténként a másnapi lekváros kenyérré, a bújócskára, vagy jobb híján az út menti fagyott hótakaróra, ami ropogva szakad be a csizmája alatt, úgyhogy minden lépéshez rántania kell egyet a lábán. Az ilyen hó, amit a felnőttek utálnak, neki még kaland, bátrabb lesz tőle, könnyebb utána szembeszállnia a mindig elromló, ellenséges tárgyakkal, amik a beszoktatás kezdete óta szörnyen elszaporodtak, és csak a megfelelő pillanatot lesik, hogy kicsorbulhassanak, megrepedjenek, elszakadjanak. A múlt télen, amikor a szomszéd kutyája acsarkodva eléállt, édesapa elmagyarázta, hogy az állatok megérik az ijedtség szagát, később pedig, a beszoktatóban Robi megértette, hogy a tárgyak is kiszimatolják az emberben a félelmet,

ilyenkor esik le a csésze az asztal sarkáról, folyik a mártás az ingre, és törik ketté a ceruza.

Te hátradőlsz az ülésen, kibámulsz az ablakon és szabályszerű ismétlődéseket keresel a bozót egyhangú körvonalában. Amikor a ház, megkövült lakóival a képzeletedbe tolakszik, önkéntelenül is lehunyod a szemed. Harcolsz a sötét úr megátalkodottságával, a tájat és az országtérképet borító foltokkal, ahol a tér megszűnik létezni, ellenséges vákuummá alakul és fenyegető idegeneket ont magából. Olyan idegeneket, mint ez a gyerek, aki az éjszakát képzelettel semminek, a reggeltől viszont megkönnyebbülést érez, ha pedig, mint most is, a biciklizésre gondol, kicsit várni tudja a nagyfiúságot.

Édesanya azóta eloltotta a villanyt és ágyba bújt, később pedig kattant a kilincs és megnyikordult az ajtó, mert édesapa is megjött nagymamáéktól. Robi tudja, hogy a hálósobát betölti a szülők puha szuszogása, ami jó, mert ő legszívesebben szuszogásnak képzelettel a szeretetet. Félhangosan mondja ki, hogy nem lesz baj, ebben a mondatban pedig aztán megkapaszkodik.

A paplan rég nincs már a fején, és most, mielőtt elszenderedne, még látja megelevenedni a szekrényajtón az ötlábú, rémtestű fagörcsöt. Úgy három-négy órát alszik, majd újra felébred, mert a ház vakító, forró fényben áll. Édesapába markol, megindulnak kifelé a lángoló szobából, ő pedig, bár fél, a lelke mélyén elhiszi, hogy nem lesz baj, és érthetetlen módon rábukkan magában egy kevés, bátortalan örömré. Talán a lakást betöltő, ragyogó, káprázatos lángokban van valami, amit ígéretnek remél. Az apjához bújjik, tulajdonképpen egymást bátorítják.

Kettő múlt huszonhárom perccel, mégis úgy tűnik, hogy órák óta a ház előtt várakozol. Kedved lenne lehajolni egy pillanatra és meggyúrni a görcsölő vádlidat, aztán a biztonság kedvéért csak az orrodát töröld meg, mielőtt az ajtó tényleg kinyílna. Három cigány ölt testet előtted, úgyszólván célzol és egymás után többször meghúzod a ravaszt.